

muligt. Dette burde efter udvalgets opfattelse være en vigtig opgave for Federationen. Også for efteruddannelsen kunne Federationen gøre en betydningsfuld indsats, ligesom den burde virke for en genoplivelse af førkrigstidens levende studiekontakt mellem nordiske medicinske studerende og forskere.

Udvalget indstillede derfor til rådet at vedtage en henstilling til regeringerne om at samordne den medicinske undervisning i Norden og at muliggøre en aktiv indsats af universiteterne og de højere læreanstalter og deres medicinske fakulteter inden for rammen af den hertil indrettede Nordisk Federation for medicinsk Undervisning. Forslaget vedtoges enstemmigt med 55 stemmer som rekommandation nr. 18/1967.

6. Samnordisk udnyttelse af videnskabelig specialapparatur (A 88).

Udviklingen inden for forskningen stiller stadig større krav om kostbare maskiner og apparater. For små lande som de nordiske er det derfor vanskeligt at rejse de fornødne økonomiske ressourcer til at anskaffe al den omfattende udrustning, som den moderne videnskab kræver. Inden for de særligt kostbare områder, medicinen, den tekniske og den naturvidenskabelige forskning, kan de nordiske landes forskningsmuligheder derfor forstærkes betydeligt ved fælles udnyttelse af kostbare specialapparater og anden udrustning for forskningen.

Forudsætningen for, at dette kan ske, er dels en organiseret information om eksisterende og påtænkt apparatur, dels de fornødne bevillinger for forskernes rejser til de centre, hvor apparaturet og det derpå baserede videnskabelige miljø er at finde. På forslag af Normann m. fl. vedtog rådet derfor rekommandation nr. 20/1967 om foranstaltninger, der kan muliggøre effektivt samnordisk udnyttelse af kostbart specialapparatur og anden forskningsudrustning.

7. Ensartet nordisk skoleordning (A 38).

Allerede i 1964 havde finske, norske og svenske medlemmer foreslået, at regeringerne under den fortsatte udbygning af skolevæsenet skulle søge at tilvejebringe en ensartet nordisk skoleordning. (Se side 15).

Forslagsstillerne henviste til, at det igangværende omfattende samarbejde om konkrete skolespørgsmål såvel som udviklingen

hen mod ensartede principper for grundskolen overalt i Norden dannede grundlag for at gøre skolesystemet så ensartet som muligt. Dette ville ikke alene styrke kulturfællesskabet i Norden, men også have stor betydning for de børn, som på grund af det fælles arbejdsmarked rejser med deres forældre fra ét land til et andet.

I udvalget var der dog stærkt delte meninger om forslaget, som derfor til vejledning for udvalget før dettes endelige stillingtagen blev sat til debat på råds-sessionen i 1965. Også i høringssvarene kom modstridende anskuelser til orde.

Flertallet af udvalget fandt, at den udvikling, som er i gang, ved sin egen tyngde langsomt, men sikkert vil føre til større lighed mellem de nordiske skolestrukturer. Udviklingen i det ene land vil påvirke det andet lands skole. Udviklingen kan dog støttes og stimuleres uden indgreb over for de enkelte landes egenart og tradition, hvis betydning og værdi fremhævedes. De enkelte landes særtræk må ikke tilsidesættes. Udvalgsflertallet betragtede dem som en egen værdi, som noget, der beriger skolen i Norden.

Udvalgsflertallet var rede til at styrke samarbejdet inden for skolen, men ikke ved at stræbe efter en fælles skolestruktur. I stedet skulle man sætte yderligere kraft på arbejdet med på en række konkrete fagområder at tilnærme undervisningen i de enkelte fag. Med dette formål for øje burde man drage nytte af den pædagogiske forskning og undervisning, som blev drevet under Nordisk Kulturkommissions auspicer.

Ud fra dette synspunkt lykkedes det til sidst at samle hele udvalget om et forslag, som anbefalede dels en yderligere tilnærmelse af skoleordningerne med særlig hensyntagen til undervisningens indhold, dels — med henblik på at effektivisere dette samarbejde — en betydelig forøgelse af de midler, som står til rådighed for pædagogisk forskning og forsøg.

Hartling forklarede i et indlæg, hvad han for sit vedkommende lagde i rekommandationsforslaget. Hans tilslutning gjaldt ikke det ydre, den lovmæssige ramme, antallet af skoleår o. lign. Den gjaldt ikke „ensretning eller uniformering på bekostning af særpræg og tradition“. Derimod ønskede